

511

Neznámý e-mail

Linda Nguyen Hoang Anh, tr. prima

Jmenuji se Alice. Jednou jsem dostala obrovský záchvat a jsem teď kvůli tomu na zvláštní škole a musím chodit pravidelně k psychologce. Nikdo mi tuhle příhodu neuvěřil, ale ta příhoda se opravdu stala. PŘÍSAHÁM. Já vám ji teď povyprávím.....

Bylo mi tehdy 14 let. Byla jsem nejlepší z celé třídy. Vyhrála jsem pokaždé soutěže, byla jsem také často v novinách a byla jsem tím nejšťastnějším člověkem na světě. Neměla jsem žádné nepřátele, nebo aspoň bych o nich nevěděla, se všema jsem se normálně bavila a velice jsem si se všemi rozuměla.

Naše rodina teda bohatá moc nebyla, dalo by se říct, že naopak. Proto jsem se divila, že mi k vysvědčení koupili notebooka. „Budeš ho ještě potřebovat“ řekla mi mamka, když jsem ji zrovna dávala vysvědčení se samými jedničkami a pochvalou ředitele. Ještě jednou jsem mamce poděkovala a pelášila jsem do pokoje abych si ten počítač zapnula. Vždycky jsem si přála mít svůj vlastní počítač. I když jsem předtím neměla počítač, vždycky jsem měla e-maily kamarádek. Založila jsem si účet na e-mailu a už jsem psala kamarádkám zprávu, že jsem dostala notebook. Ten den jsem na počítači byla dlouho. Až v 10 hodin večer na mě mamka zavolala abych ten počítač už vypnula a šla si lehnout. Tak jsem teda šla (i když nerada) do postele a velmi brzo jsem usnula. Kolem půlnoci jsem slyšela samý CVAK! CVAK! Jako kdyby někdo něco fotil. Ale já jsem tomu moc pozornosti nedávala a brzy opět usnula.

Vstala jsem brzy ráno. Snídani jsem doslova spolkla a utíkala k počítači. Podívala jsem se na e-mail jestli mi holky nenapsali. Nějaké kamarádky mi napsali gratulaci k novému počítači. Ale mně tam zaujal jeden neznámý e-mail. Otevřela jsem tu zprávu a byly tam fotky. Na nich jsem byla já! Byly tam tři fotky: jak spím, pak jak padám a nakonec jak ležím zakrvácená na zemi. Strašně jsem se lekla, ale pak jsem tu zprávu smazala. Myslela jsem si, že to byl nějaký fór od kamarádek a ty fotky, že změnili v nějakém programu.

Večer jsem na zemi vyráběla přání k svátku mamince. Pak jsem byla až moc unavená a tak jsem všechno nechala a šla se umýt. Přišla jsem do pokoje a hned jsem si šla lehnout. Všimla jsem si, že nůž a nůžky jsou ještě na podlaze vedle postele. Byla jsem moc líná je uklidit, tak jsem je tam nechala a usnula. V noci se mi zdála noční můra o tom e-mailu, který jsem dostala ráno. Vrtěla jsem se na posteli až jsem nakonec z té postele spadla. A přímo na ten nůž a na nůžky. Strašně mně to bolelo, křičela jsem. Ruce a obličej jsem měla zakrvácené, bylo to příšerné. Pak jsem si vzpomněla na ten e-mail. Vždyť to samý co se stalo teď bylo na těch fotkách.... Dostala jsem strach. Že by to ten někdo tušil? Ale to nebylo možné. Chvilí jsem nad tím přemýšlela, až pak nakonec vběhla do pokoje máma a utěšovala mně, že to bude dobrý. Rány mi myla a pak se mnou ihned šla na polikliniku. Tam mi ty rány ošili a všechno bylo pak dobrý.

6 KAPLICE

Ráno jsem mamce o tom e-mailu řekla, ale ona mi nevěřila. Byla jsem zoufalá. Tak jsem jí ukázala můj e-mail aby se sama podívala. „Ale Ali, vždyť tu nic takového nemáš!“ řekla mi mamka. A já si pak vzpomněla, že jsem tu zprávu přeci smazala. „Mami, já jsem ji omylem smazala, ale opravdu tam ta zpráva byla!“ naříkala jsem. Ale máma mě měla za blázna a radši odešla.

Další den, opět další e-mail. Bála jsem se ho otevřít, ale neměla jsem na vybranou. Tak jsem ji otevřela, ale tam žádné fotky nebyly. Jenom nějaká adresa nějakého domu. Ten dům jsem znala. Bydlel tam prý nějaký profesor, ale teď je ten dům prázdný. Tušila jsem, že tam mám jít, ale s těmi ránami jsem tam jít nemohla. Tak jsem tam nakonec poslala kamarádku. Týden jsem čekala jestli mi nedoručí nějaké zprávy, ale marně. Přesně týden poté co jsem ji tam poslala, dostala jsem opět e-mail od neznámého kde stálo:

*Neměla jsi sem svou kamarádku posílat.
Měla jsi sem jít ty!
Tvou kamarádku už NIKDY neuvidíš!
Profesor Paladium*

V tu chvíli jsem dostala ten záchvat, zastavilo se mi srdce, spadla jsem ze židle a omdlela jsem.

Vzbudila jsem se až v nemocnici, kde jsem musela zůstat celý měsíc. Pravidelně jsem musela navštěvovat psycholožku a ze školy mně poslali do zvláštní. Psycholožce jsem všechno řekla, ale ta mi nevěřila a doporučila mi kroužek uklidnění. Mamce jsem to taky všechno řekla. „Ale Ali, pan profesor Paladium v tom domě žil, ale před 2 roky byl zavražděn.“ řekla mi máma. Z toho jsem dostala ještě větší strach. Strach, utrpení a otázky. Kdo je ten Paladium? Co po mně chce? Co se se mnou stane? To všechno vězí v mojí hlavě.....až doteďka!

//Konec//